

Datum van inontvangstneming : 30/10/2024

Zaak C-388/24 [Oguta] ⁱ

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

4 juni 2024

Verwijzende rechter:

Tribunale Ordinario di Firenze (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 mei 2024

Verzoekende partij:

GK

Verwerende partij:

Ministero dell’Interno

Commissione Territoriale per la Protezione Internazionale –
Sezione di Perugia

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep ingesteld door GK, Nigeriaans staatsburger, voor de Tribunale di Firenze (rechter in eerste aanleg Florence, Italië) strekkende tot nietigverklaring van het besluit van het Ministero dell’Interno – Commissione Territoriale per il Riconoscimento della Protezione Internazionale di Firenze (ministerie van Binnenlandse Zaken – territoriale commissie voor het verlenen van internationale bescherming Florence; hierna: „territoriale commissie Florence”) waarbij het verzoek om internationale bescherming van GK is afgewezen

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Het verzoek om een prejudiciële beslissing dat krachtens artikel 267 VWEU door de Tribunale di Firenze is ingediend, betreft de uitlegging van de artikelen 36, 37 en 46 van richtlijn 2013/32/EU met betrekking tot de opname van een bepaald derde land in de nationale lijst van veilige landen van herkomst.

Prejudiciële vragen

1. Moet, primair, het Unierecht, en in het bijzonder de artikelen 36, 37 en 46 van richtlijn 2013/32/EU, aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een land als veilig land van herkomst aanmerkt met uitsluiting van categorieën personen die gevaar lopen, op wie het vermoeden van veiligheid niet van toepassing is, en kan het land als geheel in dat geval niet als veilig land van herkomst in de zin van de richtlijn kan worden beschouwd?

2. Subsidiair, indien deze wijze van aanmerken door het Unierecht niet strikt verboden wordt geacht: verzet het Unierecht zich tegen een nationale regeling op grond waarvan een land als veilig land van herkomst wordt aangemerkt met persoonlijke uitsluitingen die, naar aantal en soort, moeilijk zijn vast te stellen, gelet op de krappe termijnen van de versnelde procedure, [in het bijzonder „gevangenen; personen met een lichamelijke of geestelijke handicap; albino’s; seropositieven; lhbt-gemeenschap; slachtoffers van discriminatie op grond van geslacht, met inbegrip van slachtoffers en mogelijke slachtoffers van VGV; slachtoffers van mensenhandel; intern ontheemden; journalisten; leden van de IMN (islamitische beweging Nigeria); leden van de IPOB (separatistische beweging voor de inheemse bevolking van Biafra)“], en kan het land als geheel in dat geval niet als veilig land van herkomst in de zin van de richtlijn worden beschouwd?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), artikel 47

Richtlijn 2013/32/EU, overweging 48, artikelen 36 en 37, artikel 46, leden 1, 3, 4, 5 en 6, en bijlage I

Richtlijn 2005/85, artikel 30

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Costituzione (grondwet), artikelen 10, 24 en 113

Decreto legislativo 25/2008 (wetsbesluit 25/2008), artikel 35-bis:

„Het beroep wordt op straffe van niet-ontvankelijkheid ingesteld binnen dertig dagen na de kennisgeving van de maatregel [...].

In de in artikel 28-bis, leden 1 en 2, bedoelde gevallen [...] worden de in dit lid bedoelde termijnen met de helft verkort.

3. Het beroep heeft schorsende werking, behalve wanneer het wordt ingesteld:

[...]

c) tegen een maatregel waarbij het verzoek overeenkomstig artikel 32, lid 1, onder b-bis) kennelijk ongegrond wordt verklaard;

d) tegen een maatregel ten aanzien van de in artikel 28-bis, lid 2, onder b), b-bis), c) en e), bedoelde personen;

[...]

4. In de in lid 3, onder a), b), c), d) en d-bis), bedoelde gevallen kan de tenuitvoerlegging van de betwiste maatregel echter worden geschorst wanneer daarvoor ernstige en onderbouwde gronden bestaan [...] met een gemotiveerde beslissing [...] die binnen vijf dagen na de indiening van het verzoek om schorsing en zonder voorafgaande oproeping van de andere partij wordt genomen. De beslissing waarbij schorsing van de betwiste maatregel wordt toegestaan of geweigerd, wordt tegelijk met het verzoek om schorsing [...] betekend. [...] De op grond van dit lid vastgestelde beslissing is niet voor beroep vatbaar. In de in lid 3, onder b), c) en d), bedoelde gevallen wordt, wanneer het verzoek om schorsing wordt ingewilligd, verzoeker een verblijfsvergunning asiel verleend.”

Artikel 32:

„1. Onverminderd de artikelen 23, 29 en 30 neemt de territoriale commissie een van de volgende beslissingen:

a) zij erkent de vluchtelingenstatus of verleent subsidiaire bescherming, overeenkomstig de artikelen 11 en 17 van wetsbesluit nr. 251 van 19 november 2007;

[...]

b-bis) zij wijst het verzoek af als kennelijk ongegrond in de in artikel 28-ter bedoelde gevallen;

b-ter) zij wijst het verzoek af indien de verzoeker in een deel van het grondgebied van het land van herkomst geen gegronde redenen heeft om vervolging te vrezen of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade, legaal en veilig kan reizen naar en worden toegelaten tot dat deel van het land van herkomst en redelijkerwijs kan worden verwacht dat de verzoeker zich daar vestigt.”

Artikel 28-ter, lid 1:

„Overeenkomstig artikel 32, lid 1, onder b-bis), wordt het verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd wanneer een van de volgende gevallen zich voordoet: [...]

b) de verzoeker is afkomstig uit een in artikel 2-bis bedoeld veilig land van herkomst”.

Artikel 28-bis, lid 2:

„Het hoofdbureau van politie stuurt de vereiste documentatie onverwijld door naar de territoriale commissie, die binnen zeven dagen na ontvangst van de documentatie een hoorzitting houdt en binnen de daaropvolgende twee dagen een beslissing neemt in de volgende gevallen: [...]

c) de verzoeker is afkomstig uit een in artikel 2-bis bedoeld veilig land van herkomst;”

Artikel 9, lid 2-bis:

„De beslissing houdende afwijzing van het door de verzoeker ingediende verzoek bedoeld in artikel 2-bis, lid 5, wordt enkel gebaseerd op het feit dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat het als veilig aangemerkte land van herkomst, gelet op de bijzondere omstandigheden van de verzoeker, niet veilig is.”

Artikel 2-bis:

„1. Bij besluit van de minister van Buitenlandse Zaken en Internationale Samenwerking, de minister van Binnenlandse Zaken en de minister van Justitie wordt op grond van de in lid 2 genoemde criteria de lijst van veilige landen van herkomst vastgesteld. De lijst van veilige landen van herkomst wordt op gezette tijden bijgewerkt en aan de Europese Commissie meegedeeld.

2. Een land dat geen lidstaat van de Europese Unie is, kan als veilig land van herkomst worden beschouwd wanneer op basis van de rechtsorde, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van artikel 7 van wetsbesluit nr. 251 van 19 november 2007, noch van foltering of onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, noch van bedreiging door willekeurig geweld in het kader van een internationaal of intern gewapend conflict. Bij de aanwijzing van een veilig land van herkomst kunnen uitzonderingen worden gemaakt voor delen van zijn grondgebied of categorieën personen.

3. Bij de in lid 2 bedoelde beoordeling wordt onder meer rekening gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door:

a) de desbetreffende wetten en andere voorschriften van het betrokken land en de wijze waarop die worden toegepast;

b) de naleving van de rechten en vrijheden die zijn neergelegd in het bij wet nr. 848 van 4 augustus 1955 geratificeerde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, dat op 19 december 1966 is opengesteld voor ondertekening en geratificeerd bij wet nr. 881 van 25 oktober 1977, of het Verdrag van de Verenigde Naties tegen foltering van 10 december 1984, in het bijzonder van de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, lid 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c) de naleving van het in artikel 33 van het Verdrag van Genève bedoelde beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schendingen van voornoemde rechten en vrijheden.

4. De beoordeling of een land dat geen lidstaat van de Europese Unie is een veilig land van herkomst is, wordt gebaseerd op informatie die wordt verstrekt door de nationale commissie voor asielrecht, die ook gebruikmaakt van informatie die wordt verzameld door het in artikel 5, lid 1, bedoelde documentatiecentrum, alsmede van andere informatiebronnen, waaronder met name informatie van andere lidstaten van de Europese Unie, het EASO, het UNHCR, de Raad van Europa en andere bevoegde internationale organisaties.

5. Een land dat is aangemerkt als veilig land van herkomst overeenkomstig dit artikel kan enkel worden beschouwd als een veilig land van herkomst voor de verzoeker wanneer hij de nationaliteit van dat land heeft of staatloos is en voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had en hij geen ernstige redenen heeft aangevoerd om dat land, gelet op de bijzondere omstandigheden van de verzoeker, als niet veilig te beschouwen.”

Decreto ministeriale (ministerieel besluit) van 17 maart 2023:

„De minister van Buitenlandse Zaken en Internationale Samenwerking bepaalt, samen met de minister van Binnenlandse Zaken en de minister van Justitie, het volgende: [...]

1. Overeenkomstig artikel 2-bis van wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 worden de volgende landen als veilige landen van herkomst beschouwd: Albanië, Algerije, Bosnië en Herzegovina, Gambia, Georgië, Ghana, Ivoorkust, Kaapverdië, Kosovo, Marokko, Montenegro, Nigeria, Noord-Macedonië, Senegal, Servië en Tunesië.

2. Bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming wordt de specifieke situatie van de verzoeker beoordeeld in het licht van de informatie in de voornoemde fiches over landen van herkomst.”

Memo nr. 181962 van het ministerie van Buitenlandse Zaken en Internationale Samenwerking:

„[...] Nigeria wordt beschouwd als een veilig land van herkomst, maar kent bijzonder grote risico's en de kans bestaat dat de situatie verslechtert, waardoor voortdurend toezicht nodig is. In de noordoostelijke regio [...] vormen de veiligheidssituatie en de humanitaire omstandigheden een ernstig probleem. Als gevolg van spanningen tussen het Nigeriaanse leger en de islamitische beweging in Nigeria (IMN) zijn er meldingen van mogelijke daden van vervolging van leden [...] van IMN en IPOB en haar militaire tak ESN (oostelijk veiligheidsnetwerk).”

Volgens de memo kunnen de volgende sociale groepen gevaar lopen: 1) gevangenen; 2) personen met een lichamelijke of geestelijke handicap; 3) albino's; 4) seropositieven; 5) lhbt-gemeenschap; 6) slachtoffers van discriminatie op grond van geslacht, met inbegrip van slachtoffers en mogelijke slachtoffers van VGV; 7) slachtoffers van mensenhandel; 8) intern ontheemden; 9) journalisten; 10) IMN-leden; 11) IPOB-leden.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Met zijn op 27 februari 2024 ingestelde beroep heeft GK, Nigeriaans onderdaan, de beslissing aangevochten waarbij de territoriale commissie Florence zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond heeft verklaard op grond dat hij uit een veilig land van herkomst afkomstig zou zijn, en zijn terugkeer heeft gelast. Vooraf heeft verzoeker verzocht om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen.
- 2 Volgens de Tribunale di Firenze moest, om uitspraak te kunnen doen op dit verzoek, eerst worden nagegaan of de opneming van Nigeria op de nationale lijst van veilige landen van herkomst in overeenstemming is met de in richtlijn 2013/32 vastgestelde criteria. Wanneer een bepaald land in de nationale lijst van veilige landen van herkomst wordt opgenomen, ontstaat het vermoeden dat het land veilig is. Een dergelijke opneming is een voorwaarde om de versnelde procedure te kunnen toepassen en om te kunnen afwijken van de automatische schorsende werking van de administratieve afwijzingsbeslissing, een schorsende werking die over het algemeen voortvloeit uit het instellen van beroep.
- 3 Teneinde na te gaan of de gemeenschappelijke criteria van bijlage I bij richtlijn 2013/32 en de artikelen 36 en 37 daarvan in acht zijn genomen, heeft de verwijzende rechter vervolgens de in het ministerieel besluit van 17 maart 2023 bedoelde „landenfiche” onderzocht, waarbij Nigeria door Italië als veilig land van herkomst wordt aangemerkt, met uitsluiting van elf categorieën personen waarvoor het vermoeden van veiligheid niet geldt.

Voornaamste argumenten van de partijen in het geding

- 4 GK heeft niet uitdrukkelijk aangevoerd deel uit te maken van een van de uitsluitingscategorieën, maar betwistte op algemene en abstracte wijze de kwalificatie van Nigeria als een veilig land.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 5 De verwijzende rechter merkt op dat een asielzoeker, om een einde te maken aan de veronderstelling dat een land veilig is, moet aantonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat dit land niet veilig is, gelet op zijn bijzondere omstandigheden. Bovendien, aangezien het instellen van beroep tegen de administratieve afwijzingsbeslissing geen automatische schorsende werking heeft, is het recht van de verzoeker om op het nationale grondgebied te blijven afhankelijk van een rechterlijke beslissing bij wijze van voorzorgsmaatregel, met een verhoogde bewijslast voor de verzoeker. Afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst maakt het onder bepaalde voorwaarden ook mogelijk om de derdelander tijdens de grensprocedure in bewaring te nemen, met mogelijk beperkende gevolgen voor de persoonlijke vrijheid. Afkomstig zijn uit een land op de lijst van veilige landen van herkomst en de daaruit voortvloeiende versnelde procedure leiden dus tot een beperking van de procedurele en wettelijke rechten van de asielzoeker.
- 6 De verwijzende rechter verwijst vervolgens naar een prejudiciële beslissing in zaak C-406/22 over een deels vergelijkbare vraag (aanwijzing van veilige landen van herkomst met territoriale beperkingen) en merkt op dat de rechtbank van Brno heeft geoordeeld dat het een gangbaar beginsel is dat een rechter „bij de toetsing van een besluit tot afwijzing van een verzoek dat is gebaseerd op het begrip ‚veilig land van herkomst‘ in het kader van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet alleen dient te beoordelen of de verzoeker dit vermoeden daadwerkelijk heeft weerlegd, maar tevens moet ingaan op de vraag of de opnemings van het gehele land op de lijst van veilige landen van herkomst in overeenstemming was met de richtlijn”. In de Italiaanse rechtsorde wordt deze zienswijze bevestigd door arrest nr. 11399 van de Corte di cassazione (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Italië) van 9 april 2024, waarin ook wordt verduidelijkt dat het beginsel van de automatische schorsing van de administratieve maatregel een invulling is van het beginsel van effectieve bescherming, dat wordt bevestigd door de artikelen 6 en 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest en artikel 46 van richtlijn 2013/32, dat het recht omvat om aanwezig te zijn bij het proces; indien de maatregel niet wordt geschorst, loopt de verzoeker daarentegen het risico om te worden uitgezet, aangezien hij niet langer het recht heeft om in het land te blijven.
- 7 De verwijzende rechter is dan ook van mening dat hij moet beoordelen of het mogelijk is om op de lijst van veilige landen een land op te nemen waarin zich belangrijke categorieën personen ophouden voor wie mensenrechtenschendingen dreigen. Zelfs op basis van de informatie in de „landenfiche” van het ministerie

van Buitenlandse Zaken zelf is volgens hem niet voldaan aan de voorwaarden van bijlage I bij richtlijn 2013/32.

- 8 Hij wijst erop dat in de lidstaten in de praktijk territoriale uitzonderingen kunnen worden gemaakt voor specifieke geografische gebieden of persoonlijke uitzonderingen voor verzoekers uit veilige landen van herkomst en dat deze mogelijkheid uitdrukkelijk is voorzien in de Italiaanse wetgeving door artikel 2-bis van wetsbesluit 25/2008. Hij wijst er bovendien op dat de situatie van wijdverbreide mensenrechtenschendingen in Nigeria wordt bevestigd door de landspecifieke richtsnoeren van het EUAA, waar de lidstaten rekening mee moeten houden in hun beoordeling van verzoeken om internationale bescherming (artikel 11 van verordening 2021/2303). De verwijzende rechter merkt op dat, behalve Italië, alleen Cyprus Nigeria als veilig land van herkomst aanmerkt. Gezien de uiteenlopende praktijken van de lidstaten met betrekking tot een uiterst belangrijke kwestie is de verwijzende rechter van mening dat het Hof van Justitie uitspraak moet doen.

- 9 Volgens de verwijzende rechter staat richtlijn 2013/32 niet toe dat een land als veilig wordt aangemerkt met uitsluiting van categorieën personen, op basis van de volgende overwegingen:
 - a) Volgens bijlage I bij de richtlijn moet, om een land als „veilig land van herkomst” te kwalificeren, worden aangetoond „dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95/EU, noch van foltering of onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, noch van bedreiging door willekeurig geweld in het kader van een internationaal of intern gewapend conflict”. De formulering „algemeen gezien” is vanuit tekstueel en logisch oogpunt niet verenigbaar met een toestand van onveiligheid die hele categorieën personen blijvend treft. Het toestaan van de mogelijkheid om een land als veilig te kwalificeren met uitsluiting van hele categorieën personen die gevaar lopen, zou in feite betekenen dat individuele lidstaten elk land als veilig zouden kunnen kwalificeren, aangezien er, afgezien van gevallen van willekeurig geweld, maar moeilijk een land kan worden aangewezen waar de meerderheid van de bevolking wordt gediscrimineerd. Een dergelijke uitlegging brengt dus het risico met zich mee dat de nuttige werking van de richtlijn wordt ondermijnd en dat de grondrechten van de verzoekers worden ingeperkt, op basis van beoordelingen van individuele lidstaten die niet voldoen aan de voorwaarden die zijn vastgelegd in het Unierecht en die niet kunnen worden gecontroleerd door de gerechtelijke autoriteit.

 - b) De mogelijkheid van een territoriale en persoonlijke beperking was uitdrukkelijk voorzien in richtlijn 2005/85/EG, terwijl de huidige richtlijn 2013/32 niet langer uitdrukkelijk in deze mogelijkheid voorziet. De keuze van de Italiaanse wetgever om daarin wel te voorzien, lijkt in strijd met de onderlinge afstemming van de nationale wetgevingen zoals die met de herschikking van de asielprocedurerichtlijn wordt nagestreefd.

c) De vaststelling van de versnelde procedure voor veilige landen van herkomst moet ertoe leiden dat snel een beslissing kan worden genomen door een verdere vereenvoudiging in niet-problematische gevallen, waarin het mogelijk is om onmiddellijk de nodige gegevens en documenten te verkrijgen, zoals in het geval van het verwijzen naar de bij ministerieel besluit goedgekeurde lijst van veilige landen. Volgens de verwijzende rechter lijkt deze vereenvoudiging echter onverenigbaar met het aanmerken van een veilig land van herkomst wanneer hele risicocategorieën zijn uitgesloten, aangezien de autoriteit bij de beoordeling van de asielaanvraag bij het begin van de procedure al op korte tijd moet nagaan of de verzoeker niet tot een van deze uitgesloten categorieën behoort. Hij wijst erop dat de in het nationale recht vastgestelde maximumtermijn om de versnelde procedure af te ronden negen dagen bedraagt (artikel 28-bis, lid 2, van wetsbesluit 25/2008). Bovendien vallen bepaalde subjectieve categorieën, zoals vrouwen die het slachtoffer zijn van gendergerelateerd geweld, slachtoffers van mensenhandel, lhbt+’ers, moeilijk vast te stellen, zoals ook wordt benadrukt in de UNHCR-richtsnoeren. Indien niet onmiddellijk wordt vastgesteld dat de verzoeker tot een uitgesloten categorie behoort, in de fase waarin er ook geen verplichte rechtsbijstand voorhanden is, zou het verzoek van de verzoeker kennelijk ongegrond worden verklaard zonder dat hij zelfs maar kan profiteren van de automatische schorsende werking en dus van de mogelijkheid om op het nationale grondgebied te blijven. Bovendien merkt de verwijzende rechter op dat zelfs in de recente verordening 2024/1348 van 14 mei 2024 (die nog niet van kracht is en in elk geval niet van toepassing is op de onderhavige zaak), die weliswaar de mogelijkheid invoert om een derde land als veilig land van herkomst aan te merken met uitzonderingen voor bepaalde categorieën personen, wordt bepaald dat deze personen „duidelijk identificeerbaar” moeten zijn. Volgens de verwijzende rechter lijkt de aanmerking van een land als veilig land dus ook in het nieuwe rechtskader niet aanvaardbaar wanneer door het aantal of de aard van de uitsluitingen een vereenvoudigde vaststelling moeilijk is en onverenigbaar met het tempo van de versnelde procedure.

- 10 Meer specifiek met betrekking tot Nigeria merkt de verwijzende rechter op dat de hierboven uiteengezette problematische aspecten worden verergerd door de omstandigheid dat de Italiaanse wetgever niet alleen een groot aantal belangrijke categorieën uitgesloten personen heeft vastgesteld (elf kwetsbare groepen), maar ook heeft voorzien in territoriale uitsluitingen (noordoostelijke deelstaten). Deze combinatie van de twee uitsluitingscriteria (persoonlijk en territoriaal) verhindert in feite een snelle identificatie van de personen op wie de versnelde procedure en de afwijking van de gewone procedureregeling van toepassing moeten zijn.
- 11 Concluderend moet volgens de verwijzende rechter de voorafgaande beoordeling of de versnelde procedure rechtmatig is in het licht van de in de richtlijn vastgestelde gemeenschappelijke criteria, betrekking hebben op de situatie van het land in zijn geheel, aangezien het in strijd met het Unierecht is dat het nationale recht voorziet in de uitsluiting van complete subjectieve categorieën personen die gevaar lopen. Het lijkt evenmin aanvaardbaar om het begrip veilig land van herkomst uit te breiden met regelingen waarin de richtlijn niet voorziet (zoals de

uitsluiting van categorieën personen), waarvoor controles moeten plaatsvinden die niet verenigbaar zijn met de termijnen van de versnelde procedure.

- 12 De verwijzende rechter is in elk geval van mening dat, mocht het Hof deze mogelijkheid niet strikt verboden achten, de uitsluiting van categorieën personen niet mogelijk zou zijn wanneer deze categorieën, naar aantal of soort, moeilijk zijn vast te stellen en niet verenigbaar zijn met het strakke tijdsbestek van de versnelde procedure. Bijgevolg moet volgens de verwijzende rechter, in geval van onrechtmatige kwalificatie van een land als veilig, het verzoek worden beoordeeld volgens de gewone regels, met inbegrip van de automatische schorsende werking als gevolg van het instellen van het beroep.
- 13 Ten slotte verzoekt de verwijzende rechter om toepassing van de versnelde procedure van artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, gelet op het grote aantal landen dat is opgenomen op de lijst van veilige landen van herkomst met persoonlijke uitsluitingen van de Italiaanse staat, en gelet op de noodzaak om uitspraak te doen over het recht van verzoekers om op het nationale grondgebied te blijven.